

takt við við innanundir og omaná flagnum hava tey strá. Uttaná liggja so allastaðni á kross strábendlar, so ikki skal ríva».

Men enn stóðu so neytini í øðrum endanum av húsunum. »Neytini standa vinstrumegin, sum tú kemur inn«, skrivur Lady Mackenzie, »og haruppiyvir er einasta opilsíð, sum roykurin kann seta uppígjøgnum, men tað leggja tey einki í, av tí at tey fegin vilja hava sum mest av soti at nýta sum tød undir kornið og eplini um várið. Sagt varð, at tey ongantið sópa fyrr enn komið er út í prilmánað, so illa gongst at gloppa hurðina«. Enn var eldstaðurin á miðjum gólvi í rúminum og eina ferð um árið varð gólvíð grívið, og tað sótu stráið tikið av tekjuni og breitt á vøllin. Í oktob-er varð nýggjur tekingarhálmur lagdur á til at taka móti vetrinum.

Náttpottarnar at súpa greyt úr

Í 1850-árunum setti hin idni presturin MacLachlan sær fyrri at fáa skil á reinferisviðurskiftunum í oyggjunum. Náthús vóru eingin á Hirta og fólk settu seg, har best bar til. Tí setti hesin bliði maður sær fyrri at geva hvørjum húski ein náttpott, men oyggjabúgvarnir høvdu ongantið sæð slikar, vistu tí ikki, hvat teir skuldu nýtast til og høvdu teir í staðin til at súpa greyt úr!

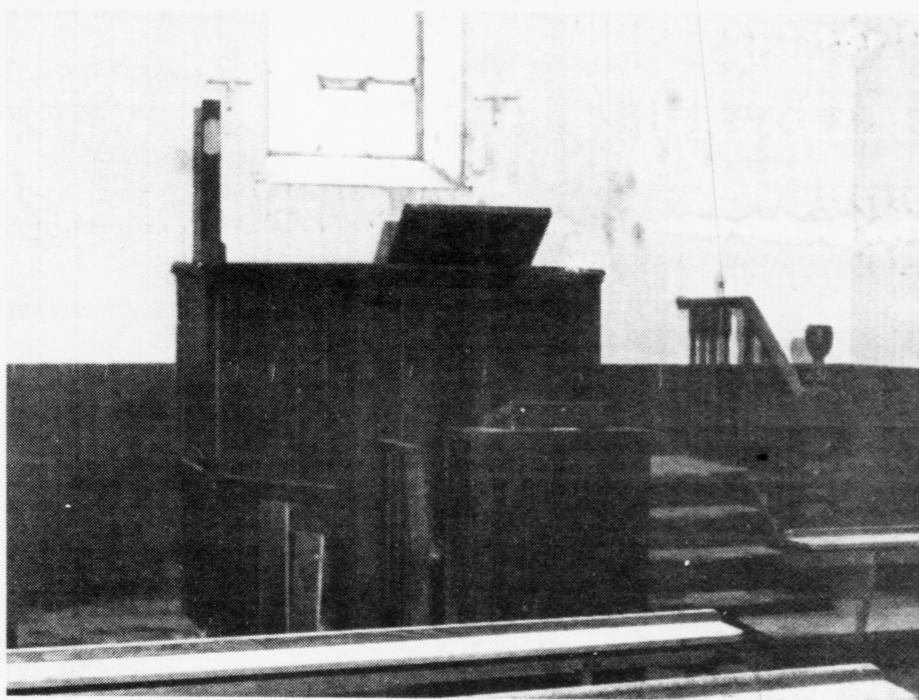
Í hvørjum húsi vóru koyggjusengur sum allastaðni í Skotlandi. Á Hirta

varð hetta rópt »a crub« og gott skil var í at nýta slikar, tá hugsað verður um, at víður ikki altíð var tøkur at fáa.

Bygt verður av nýggjum

Fyrst í 1860-árunum varð aftur bygt av nýggjum av táverandi eigaranum, John Macpherson MacLeod. Bygd vórðu 16 nútímans hús, 16 1/2 ferðir 7 1/2 alin hvørt, undir umsjón av John Ross, sum var múraformaður á góðsinum hjá MacLeod. »Veggirnir eru væl laðaðir«, skrivaði McDiarmid, »við tilhøgdum hornasteinum og einar 8 fetur til hæddar«. Eldstaður varð muraður inn í hvønn roysnisvegg, so hvørt húsið kundi reypa sær av at hava tvinnar eldstaðir. Tvey vindeygu vóru í hvørjum húsi, eitt í hvørjum av teimum báðum rúmunum og vendu móti vikini. Í hvørjum vindeyga vóru 9 rútur og úthurðarnar, sum nú høvdu fingið góð lás, settar ímillum vindeyguni. Einir 20 metrar vóru ímillum hesi muraðu húsini, sum stóðu enda í enda, so har kom at verða ein long gota fram við teimum.

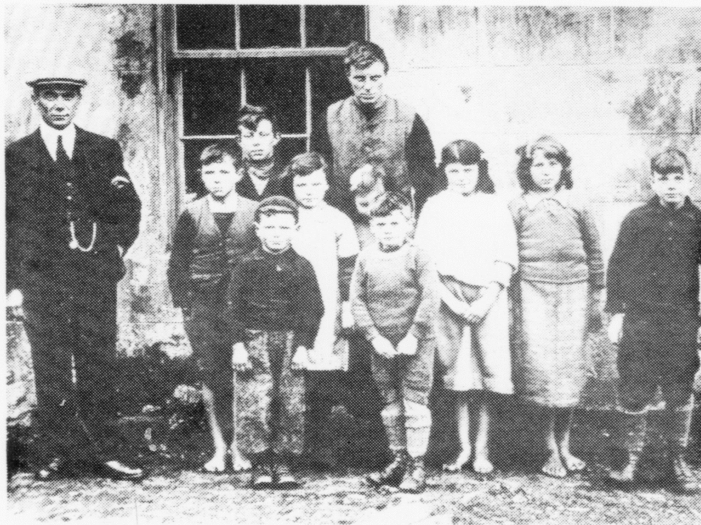
Hetta var einasta rættliga gøtan í øllum teimum vesturskotsku oyggjunum og hevði enn tá navn, »Main Street, St. Kilda«. Eisini fekk nú hvørt húsið sitt húsnummar. Steinsettur vegur varð gjørdur allan vegin fram við húsunum fyrri at runa skuldi

Prædikustólurin var hin størsti í vesturskotsku oyggjunum. Sálmasongurin fór fram við ongari urgu

ikki verða drigin inn í tey.

Hvørt húsið var bytt sundur í tvinni ella trinni rúm við skilarúmum av við ímillum. Rúmini vóru hampiliga stór og tað triðja havt til kamar. At byrja við høvdu húsini moldgól, men seinni varð betongað og trægólvg lögð í sovikømurini. Innan vóru veggirnir bróstaðir við pløgðum viði at verja móti vætu og húsini høvdu jarntekju, men hetta helt ikki fyrri vindi,

Skulabørn í Village Bay avtíkin í 1927. Trúboðarin, sum teir inni á skotska meginlandinum høvdu sent út í Hirta, hevði ábyrgdina av at seinasta ættarliðið av St. Kilda-bugvum lærði at lesa og skriva

so tekjast mátti aftur við øðrum og haldbetrum tilfari.

Húsini sóu eins út bæði innan og uttan og innbúgvíð handugt, um enn

ikki so ovurhonds nógv var til av tí. Í hvørjum húsi var ein stór song av viði, nakrar kistur og skrin at goyma í og so einar tvær tunnur at salta

fuglin í. Hvørt húskið átti nakrar fáar smáar stólar, sum komnir vóru úr Edinburgh og eitt skáp við einum sløgi av postalini.

Framhald